

derfor være en betingelse for Rederiforeningen at få fastslået, at skibe leveret fra danske og udenlandske virksomheder til indsættelse i udenrigsfart omfattes af forslaget's bestemmelse i § 10, stk. 1 a., som undtager varer, der udføres til udlandet, fra den afgiftspligtige omsætning. De anførte betragtninger vedrører tillige chartring af skibe, idet lovforslaget omfatter udlejning af varer, jfr. § 2, stk. 2, b.

I bekræftende fald indskrænkes afgiftsspørgsmålet til rederier, der overtager skibe til indsættelse i indenrigsfart, men med den stærke udbygning af de indenrigske passager- og bilfærgeruter i disse år er der også her tale om væsentlige kapitalinvesteringer, som ikke mindst under den nuværende stramme likviditet rejser et alvorligt problem. Det er derfor nødvendigt, at der skabes hjemmel til, at der i tilfælde hvor skibe leveres til indenrigsfart, kan tillades etableret en særlig betalingsordning, der reducerer afgiftstilsvaret til kredit- og debetnoteringer.

Som det fremgår af forslaget's § 3, stk. 1 a, er pligten til at svare afgift ikke begrænset til danske virksomheder, og man går derfor ud fra, at udenlandske rederier, der driver dansk indenrigsfart (færge- passager- eller trampfart), kræves registreret, og at der kan føres effektiv kontrol hermed uanset, at sådanne udenlandske rederier ikke altid har kontorsted her i landet eller på anden måde er repræsenteret. Det er en forudsætning, at en sådan kontrol kan gennemføres effektivt, idet dansk skibsfart ellers vil blive stillet ugunstigt i forhold til udenlandsk, hvilket ifølge sagens natur ikke kan godtages.

Det er i lovforslaget's § 10, stk. 1 b., fastsat, at den afgiftspligtige omsætning ikke omfatter transport af varer her i landet, når transporten sker til udenlandsk bestemmelsessted. Rederiforeningen må tage bestemt afstand fra, at personbefordring til søs ikke er foreslået ligestillet med varetransport i nævnte henseende, da det vil støde på store urimeligheder, såfremt der skal beregnes merværdiafgift for en indenrigs distance, der kun udgør en del af en længere sørejse til udenlandsk destination. Det er for passageren en ganske tilfældig omstændighed, om skibet undervejs fra den danske afrejsehavn til den udenlandske destina-

tion anløber en dansk havn eller ej. Det er i øvrigt tvivlsomt, om udenlandske rederier, der fra kontorsted udenfor Danmark sælger billet til en personrejse, som delvis finder sted mellem danske havne, kan bringes ind under afgiftssystemet; vi går ud fra, at der ikke kan blive tale om diskrimination mellem danske og udenlandske rederier.

Rederiforeningen må tage afstand fra, at det i forslaget's § 16, stk. 3, er fastsat, at indgående afgift på en række driftsomkostninger, specielt repræsentation, personbefordring og hotelophold, ikke kan godtgøres, hvilket i forslaget's bemærkninger er motiveret med, at misbrug bør kunne undgås. Da de omhandlede områder allerede er underkastet kontrol hos anden offentlig myndighed (skattevæsenet), synes det ikke rimeligt at medtage disse undtagelser, der bryder med lovforslaget's hovedprincip om fuld fradragsret for afgift på samtlige indkøb til en virksomhed.

Den i § 21, stk. 1, foreslåede indbetalingsfrist bør udstrækkes til udgangen af den måned, der følger efter afgiftsperiodens udløb, under hensyn til de erfaringer, der er indvundet ved administrationen af den gældende omsætningsafgiftslov, samt under hensyn til, at betalingstidspunktet ifølge lovforslaget falder sammen med angivelses-tidspunktet.

Det foreslås at indsætte følgende tilføjeser til forslaget's § 33:

Efter 1. punktum: „.... og skibe i udenrigsfart“.

Efter 2. punktum: „.... og leverancer af udstyr og proviant m. v. til skibe i udenrigsfart“.

Forslaget motiveres med ønsket om en tydeliggørelse af bestemmelsen i forslaget's § 10, stk. 1 a., idet § 33 uddyber den nævnte bestemmelse i § 10.

Af hensyn til de enkelte rederiers tilrettelæggelse af administrationen af en lov om merværdiafgift lægger Rederiforeningen vægt på, at der gives en rimelig frist fra lovens vedtagelse til dens ikrafttræden, og fristen bør næppe være kortere end 6 måneder.

I henhold til forslaget's § 37, stk. 2, 2. punktum, skal virksomheder, der vælger betalingsmetoden, på tidspunktet for lovens ikrafttræden foretage en specificeret opgø-